

BAJKA O ZTRÁTĚ ROZUMU

To se vám sešla zvířátka na palouku, aby se dohodla, kdo bude řídit každou část lesa, polí a vod. „Já budu řídit vše, co se nachází v podzemí,“ pištěla myš. „To tedy ne!“ odmítl králík. „Já jsem větší!“

„Pche!“ štěkla liška. „Podzemí budu řídit já, jsem ještě větší a dokáži vyhrabat nory moc hluboko.“ Zezadu vyprskl jezevec: „A co já? To, co umím vybudovat pod zemí, jsou ohromná díla. Šéfem budu tedy já!“

A tak se hádali o vládu nad křovinami, o vládu v polích, o vládu v korunách stromů, o vládu nad vodami. Dohodnout se však nedokázali. Nakonec se rozhodli vyslat hranostaje na výzvědy k lidem. Vrátil se celý posmutnělý, dokonce mu zbělel jinak černý konec ocásku.

„Co vám mám povídat? Lesům třeba šéfuje zemědělec, lékaře řídí zpěvák a šoumen...“ A tak pokračoval a pokračoval, až zvířátkům bylo jasné, že kdokoli může řídit cokoli. Vlka pověřili kontrolou velikosti hnízd ptáků a orel dostal na starost hloubku všech nor. Vydra měla hlídat výšku travin a motýl dostal za úkol dohlížet na spánek netopýrů.

Když ten chaos viděla moudrá sova, zakryla si křídlem oči, aby se nad ztrátou rozumu zvířátek nerozplakala. Jen tak pro sebe si špitla: „Co nezmůže rozum, možná vyléčí čas!“

Štěpán Neuwirth